

WILMA

STILNOX

Dramă în două acte

PERSOANELE

ANCHOR – avocat

SOȚUL LUI ANCHOR – având o funcție publică
importantă

LORI – PRIETENA LUI ANCHOR

FUNCȚIONARA TOADY, căreia ANCHOR îi spune „L”
– funcționara de instanță

STRAP – Procuror șef

MICKEY – avocat

FEMEIA PROCUROR

BENT – agent de filaj

M – o cunoștință veche

Alții – Trei avocați, un băiețel, prietenii, femeia în casă,
polițiștii, băieții de la filaj

ACTUL I

Motto:

„Să avem seninătatea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat, curajul de a schimba ceea ce poate fi schimbat și, mai ales, înțelepciunea de a deosebi între cele două posibilități.”

MARCUS AURELIUS în lucrarea Ta eis heauton (Gânduri către sine însuși), scrisă în limba greacă – una dintre pietrele de temelie ale canonului literar și filozofic. Marcus Aurelius Antoninus Augustus este cunoscut atât ca împărat al Romei, cât și ca filozof stoic.

SCENA I

ANCHOR, LORI

Undeva, în Dependency, o țărișoară frumoasă, în capitală sa – Loutish, în 2015. Prin ferestrele larg deschise și perdele fluturate ușor de bătaia aerului de primăvară, intra soarele și ciripitul de pasarele. În sufrageria pe cât de imensă, pe atât de anostă a unui loc de agrement de cazarmă, cu perdele albe, simple, se întrezărește o masă rotundă într-un colț, cu o față de masă albă, iar pe jos este o mocheta roasă albastră. Pereții sunt zugrăviți alb – calcio vecchio și un fotoliu din anii 70, cu tapițerie uzată, completează ceea ce se zărește în scenă. În mijlocul încăperii este un gol masiv, disproporționat față de mobilierul aliniat la perete. A trecut și weekendul, cam repede. Anchor și soțul ei, au trecut două zile la rând pe acolo împreună cu niște

prieteni veniți din provincie. Anchor privește pe geam din fotoliu cu ceașca de cafea în mână. Prietena ei intră cu un set de rachete de badminton.

LORI

– Joci?

ANCHOR

– Haide!

LORI

– Unde? Aici??

ANCHOR

– Exact!

(Încep să joace badminton în încăpere și să râdă întruna, totuși cu discreție.)

LORI

– Ne-au auzit ăștia!

(Anchor privește deodată la ferestrele deschise și râde din nou, aproape pe furiș, cu mâna la gură.)

ANCHOR

– Ia vezi, ce e după perdea, aici? Mi se pare mie sau...

LORI

(se duce atentă la fereastră și da prudent perdeaua la o parte)

– Nu! Nu! Nu!!! *(țipă)*

ANCHOR

– Ha, ha, ha! *(râde cu poftă)* Ai crezut că e șarpe adevărat?? Ia-l cu tine. Ți-l dau cadou.

(Amândouă încep să respire oarecum greu de la efort.)

LORI

– De unde îl ai?

ANCHOR

– Din târg. Mai am surprize pentru tine...

LORI

– Abia așteptam farsele tale! M-am gândit la ce-o să-mi faci cu mult înainte. Ce-mi place! Te vei opri?

ANCHOR

– Stai un pic! Îți spun imediat. Ce zi e azi?

LORI

– ...duminică...

ANCHOR

– Ăă... duminică... atunci... niciodată! (*râd amândouă*)

LORI

– Am găsit faina sau ceva, în prosoape... și în perne.

ANCHOR

– Și? V-ați pudrat??

LORI

– Daaaa... (*râde mult dar pe un ton jos*) Mai mult, Emil... el a „observat”.

ANCHOR

(*râde ca un copil*)

– Please! Mai jucăm o repriză și gata.

Încep să-și arunce fluturile de badminton și le pufnește râsul din nou. După scurt timp se opresc, prietena ei iese râzând pe ușă iar ea își ia ceașca de cafea și se așază la masă. Pe după pereți, se văd siluetele a doi bărbați de la filaj care pândesc și își semnalează intențiile și mișcările celor pentru care sunt acolo, folosind un fluierat codat.

SCENA II

ANCHOR, LORI, ADMINISTRATOAREA

În aceeași încăpere, ANCHOR stă cu ochii în telefon, fredonând, cu gura închisă, o melodie veselă. Una dintre administratoare, cu care lui ANCHOR îi plăcea să mai sporovăiască, vine lângă ea, în fața mesei, unde savurează cafeaua și își verifică mesajele.

ADMINISTRATOAREA

– Doamnă, ce mă bucur că vă văd! De câte ori veniți, e sărbătoare pentru mine! Nimeni nu mă baga în seamă și nu îmi spune nimic. Doar dumneavoastră mă ascultați și îmi vorbiți așa... frumos.

ANCHOR

– De ce v-ar vorbi cineva așa? Sunteți atât de drăguță...

ADMINISTRATOAREA

– Aș vrea eu... Să vedeți ce mi-a spus colonelul Dumy... a urlat ieri la prânz: Leny, adu fă, clondiru' ăla!! Auziți, doamnă... așa am ajuns?

ANCHOR

– Eei, lăsați... nu a auzit nimeni, noi nu am auzit. Nu vă consumați, uite, v-am adus ceva, un ruj bun. Mi-a plăcut culoarea și m-am gândit la dumneavoastră... *(zise repede și ușor jenată)*. Ce mai faceți? Ce mai e pe aici? *(se uită în jur)* Trebuie să reparăm clădirea asta... cade pe noi...

ADMINISTRATOAREA

– Toate-s în starea asta... nu sunt bani!!!! Pot... știți... să îndrăznesc? Să nu mă spuneți domnului, dar vă zic dumneavoastră... am auzit acum ceva timp o discuție..*(și zicând acestea, lasă tava goală în jos, cu fața spre ea, ținând-o dureros strâns cu ambele mâini)*.

ANCHOR

– Spuneți-mi direct, nu vă faceți griji. Rămâne între noi. Știți că nu pot ghici și vă mulțumesc pentru încredere. Ce discuție? Cine?? Vorbiți mai tare că nu aud prea bine.